

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Krivánkovou ve věci

žalobce: Q. T. L., naposledy známého pobytu v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Fialou, sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha,

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, sídlem Olšanská 2/2, Praha,

v řízení o žalobě ze dne 21. 5. 2024 proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 5. 2024, č. j. CPR-21984-4/ČJ-2024-930310-V227,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce byl rozhodnutím ze dne 16. 3. 2024, č. j. KRPC-37413-22/ČJ-2024-020023 zajištěn podle § 124b odst. 1 písm. b) č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Následně bylo rozhodnutím ze dne 8. 4. 2024, č. j. KRPC-37413-37/ČJ-2024-020023 rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobce o dalších 60 dnů. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 2. 5. 2024, č. j. CPR-21984-4/ČJ-

2024-930310-V227 žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o propuštění ze zařízení ze dne 2. 4. 2024 tak, že se žádosti dle § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevyhovuje a žalobce se nepropouští.

II.

Žaloba

2. První skupinou námitek žalobce namítal, že rozhodnutí o zajištění ze dne 16. 3. 2024, č. j. KRPC-37413-22/ČJ-2024-020023 bylo vydáno až poté, co marně uplynula maximální možná doba trvání zajištění v režimu zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen **zákon č. 273/2008 Sb. nebo zákon o policii**), neboť doba zajištění podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., může trvat maximálně 24 hodin. Dle názoru žalobce nemohl být zajištěn podle § 27 odst. 2 zákona o policii na 48 hodin, neboť v jeho věci příslušný orgán nerozhodoval o ukončení pobytu na území ČR ani o správním vyhoštění. S žalobcem totiž nebylo žádné nové řízení o vyhoštění či o ukončení pobytu zahájeno, pouze byl žalovaným správním orgánem zajištěn za účelem vycestování. Dále žalobce rozporoval závěry žalovaného stran prodloužení zajištění o dalších 60 dnů. Především žalobce vytýkal žalovanému, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá reálný předpoklad realizace vycestování, neboť ŘSCP dosud neobdrželo od vietnamských úřadů jakoukoli odpověď ohledně žádosti o víza pro eskortující policisty či zda bude možné vyřídít povolení k tranzitu a zajistit letenky a ubytování pro ně. Dále žalobce považoval napadené rozhodnutí za nevhodné a nadbytečné, neboť nerespektuje požadavky na proporcionalitu obdobných druhů rozhodnutí, neboť podle žalobce nelze dovozovat, že užití mírnějších prostředků by neplnilo svůj účel. Žalobce do protokolu dne 15. 3. 2024 uvedl, že ve lhůtě stanovené výjezdním příkazem nevycestoval, neboť výjezdní příkaz byl udělen jen na 15 dní a žalobce potřeboval vyřešit některé záležitosti před vycestování do Vietnamu a musel se postarat o dítě, neboť jeho přítelkyně je nemocná. Žalobce má na území ČR tři děti a přítelkyni, kteří mají všichni povolení k trvalému pobytu, a proto navrhl přijetí zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123 b) zákona o pobytu cizinců a složení finanční záruky. Dále uvedl, že má v úmyslu dobrovolně vycestovat z území do Vietnamu, jen potřeboval poskytnout dodatečnou lhůtu k vycestování. Žalobce nemá v úmyslu mařit výkon správního vyhoštění či se skrývat, a proto se i dobrovolně dostavil k cizinecké policii. Žalovaný měl tedy přistoupit k vydání rozhodnutí o zajištění až po zvážení všech okolností daného případu, jevila-li by se možnost uložení mírnějších opatření jako jednoznačně neúčinná. V dané situaci žalobce, který se na území v minulosti dlouhodobě legálně pobýval, a vytvořil si zde rozsáhlé rodinné zázemí, dobrovolně dostavil na pracoviště příslušné policie a uvedl adresu místa pobytu, kde se zdržuje a bude v případě potřeby policií kdykoli zastižen, považoval postup žalovaného za nadbytečný, neboť by postačovala opatření mírnější. Podle žalobce žalovaný nesprávně odmítl možnost využít zvláštních opatření s odkazem, že žalobce v rozporu s povinnostmi cizince nenahlásil změnu místa svého pobytu, pakliže má stálou adresu N., V. B. Doklad o zajištění ubytování i nájemní smlouva rovněž potvrzuje jeho bydliště. S tím žalobce nesouhlasí, neboť se na něj povinnost hlásit pobyt podle zákona o pobytu cizinců nevztahovala, neboť byl řešen v režimu zákona o azylu. Neměl tedy povinnost hlásit pobyt policii podle zákona o pobytu cizinců. Poté, co vypršela platnost výjezdního příkazu, žalobce svou adresu nahlásil. Žalobce také namítal, že se žalovaný nezabýval možností přijetí záruky, jejíž složení navrhoval. Dále bylo žalobcem namítáno, že není řádně odůvodněna nemožnost využití zvláštních opatření za účelem vycestování ani stanovení doby trvání zajištění. Tento závěr žalovaný založil na ničím nepodložených domněnkách a spekulacích o údajné účelovosti jednání žalobce. Žalobce se

dostavil k žalovanému z toho důvodu, že chtěl požádat o udělení nového výjezdního příkazu, aby mohl vyřešit záležitosti spojené s vycestováním. Skutečnost, že se sám dostavil na policii, svědčí o tom, že bude s policií za účelem vycestování spolupracovat a nemá v úmyslu mařit své vycestování či se skrývat. Rovněž závěr o údajné účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu není dostatečně zdůvodněn, neboť účelovost nelze spatřovat v tom, že žádost byla podána poté, co bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Azylově relevantní důvody ze subjektivního pohledu žalobce mohly nastat právě až poté, co na území již pobýval, respektive co mu bylo uloženo správní vyhoštění. Dále nelze z odůvodnění napadeného rozhodnutí dovodit předpoklad realizace vycestování v době stanovené v rozhodnutí o zajištění, když je nepřezkoumatelným způsobem pouze žalovaným odkazováno na jeho běžnou praxi. Dle žalobce doba 30 dnů zjevně nebude dostatečná pro realizaci vycestování. Žalovaný důvodnost zajištění dovodil rovněž z nedobrovolného vycestování ve lhůtě stanovené ve výjezdním příkazu, když tato skutečnost je pouze jednou z kumulativně stanovených podmínek pro zajištění, když kumulativně musí být splněny i podmínky další, jako je nemožnost účinného uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování a také reálný předpoklad realizace vycestování v době stanovené v rozhodnutí o zajištění. Ani jedna z těchto dvou podmínek však v případě žalobce naplněna nebyla. Dále žalobce namítal, že je napadené rozhodnutí pro nedostatek důvodů i nepřezkoumatelné. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Ve vyjádření k žalobě dne 27. 5. 2024 žalovaný mimo jiné shrnul dosavadně zjištěný stav věci. Za rozhodné poté označil nerespektování výjezdního příkazu s dobou vycestování do 13. 3. 2024, kdy i po tomto datu žalobce nevycestoval a namísto toho se dostavil ke správnímu orgánu za účelem zahájení správního řízení. Toto jeho jednání bylo správním orgánem posouzeno jako účelové s ohledem na jeho předchozí postup, kdy zcela systematicky využíval právního systému k dalšímu prodlužování svého pobytu na území. Jelikož žalobce pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, byl dne 14. 3. 2024 zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. Následně byl dne 15. 3. 2024 v 09.45 hodin zajištěn podle § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., za účelem provedení úkonů v souvislosti s ukončením jeho pobytu na území ČR. Dle žalovaného v případě žalobce nebyly dány záruky, že nyní bude právní předpisy ČR již dodržovat, pročez bylo zcela na místě z důvodu jeho přechozích postupů nevyužít aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování. Žalobce proti rozhodnutí o zajištění ze dne 16. 3. 2024, č. j. KRPC-37413-22/ČJ- 2024-020023 podal žalobu, která byla dne 15. 4. 2024 rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích zamítnuta. Soud se v rozsudku musel zabývat celou dobou zajištění žalobce, tedy i zajištěním dle ustanovení § 27 zákona č. 273/2008 Sb. Soud ve věci rozhodl, že zajištění proběhlo v souladu se zákonem. Z uvedeného vyplývá, že v případě žalobce nebyly nijak zasažena jeho práva. Zajištění žalobce bylo zcela oprávněné a žalobce nenaplnil důvody pro uložení zvláštních opatření. Žalovaný dále ve věci uvedl, že **dne 15. 5. 2024 v 19:20 hodin došlo k realizaci vyhoštění** přes hraniční přechod Praha Ruzyně - letiště v souladu s ustanovením § 128 zákona o pobytu cizinců, vedeno pod č. j. CPR-12626-24/ČJ 2024-933000. Z výše uvedených důvodů se žalovaný dále nezabýval předmětnými námitkami ve věci žaloby proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení dle § 129a zákona o pobytu cizinců, jelikož již došlo k propuštění žalobce ze zařízení z důvodu realizace vyhoštění. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Předchozí rozhodnutí ve věci

4. Ve věci rozhodl soud rozsudkem ze dne 4. 6. 2024, č. j. 33 A 17/2024–34 tak, že žalobu žalobce zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Soud zejména neshledal důvodnou námitku, že rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 16. 3. 2024 bylo vydáno až po marném uplynutí maximální možné doby trvání zajištění v režimu zákona č. 273/2008 Sb. Zajištění cizince za účelem vycestování dle § 124b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců považoval Krajský soud za samostatné jednání žalované oddělitelné od zajištění cizince dle zákona o policii. Krajský soud konstatoval, že žalobce se nezákonnosti postupu při zajištění dle zákona o policii může dovolávat prostřednictvím samostatné žaloby. Nedůvodnou shledal Krajský soud i námitku žalobce stran stanovení délky doby jeho zajištění a její následné prodloužení. Za rozhodné považoval skutečnost, že žalovaná požádala vietnamské správní orgány o vydání víz pro své pracovníky, zařizování letenky, ty však nelze zajistit předem bez bližšího upřesnění termínu, kdy budou udělena víza. Dle krajského soudu byly dále v dané věci splněny podmínky pro užití § 124b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se zabývala otázkou, zda nelze v žalobcově případě uložit zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, a dospěla k závěru, že jejich uložení nepostačuje. S žalobcem bylo vedeno řízení o správním vyhoštění, přičemž žalobce nevycestoval ani poté, co NSS zamítl jeho kasační stížnost v této věci a poté odmítl jeho kasační stížnost ve věci rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Jednání žalobce, který se den po uplynutí doby pro dobrovolné vycestování dostavil k žalované s žádostí o prodloužení doby k vycestování, proto žalovaná správně posoudila jako účelové. Dále bylo přihlédnuto k tomu, že žalobce nemá na území ČR stálou adresu, po dobu pobytu na území neprocházел lustrací cizinců hlášených k pobytu na území, a žalovaná proto důvodně nepřihlédla k dokladům osvědčujícím adresu jeho současného bydliště. Krajský soud na závěr shledal, že rozhodnutí žalované je přezkoumatelné, i když v něm přímo nereaguje na žádost žalobce o stanovení finanční záruky.

V.

Řízení před Nejvyšším správním soudem

5. Rozsudek ze dne 4. 6. 2024, č. j. 33 A 17/2024-34 byl zrušen rozsudkem NSS ze dne 23. 1. 2025, č. j. 9 Azs 177/2024-36.
6. V uvedeném rozsudku NSS shledal, že kasační stížnost je přijatelná, jelikož se krajský soud v napadeném rozsudku dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.
7. NSS shledal, že rozsudek krajského soudu trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobce v kasační stížnosti tvrdil, že krajský soud nesprávně posoudil žalobní námitku týkající se vydání rozhodnutí o zajištění, jelikož toto rozhodnutí bylo doručeno přímo žalobci, nikoliv jeho právnímu zástupci. V tomto směru bylo ze strany NSS krajskému soud vytknuto, že se k otázce doručení rozhodnutí o zajištění v napadeném rozsudku nijak nevyjádřil. Tímto pochybením zatížil napadený rozsudek vadou, pro kterou je třeba jej zrušit.
8. Dále shledal NSS důvodnou námitku marného uplynutí maximální možné doby trvání omezení osobní svobody dle zákona o policii předcházejícího zajištění dle zákona o pobytu cizinců. V tomto směru vyjádřil NSS souhlas se závěrem, že otázka zákonnosti omezení svobody žalobce v rámci zajištění dle zákona o policii nemá být řešena v řízení o jeho zajištění dle zákona o pobytu cizinců ani v řízeních navazujících. Daná otázka by správně

měla být posouzena v rámci řízení o zásahové žalobě proti tomuto postupu žalované a žalobce měl být o tomto postupu řádně poučen. Krajský soud sice v napadeném rozsudku správně uvedl, že daná otázka má být řešena v jiném řízení, nicméně už nepřistoupil k tomu, aby žalobce poučil o možnosti domáhat se ochrany proti zásahu žalované prostřednictvím samostatné zásahové žaloby. V rámci poučení o možnosti podat zásahovou žalobu proti zásahu žalované měl též povinnost žalobce poučit o tom, kdo je dle jeho názoru žalovaným původcem daného konkrétního zásahu ve smyslu § 83 s. ř. s. (viz usnesení NSS ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014-53, č. 3196/2015 Sb. NSS). Závěrem bylo krajskému soudu uložena povinnost v dalším řízení žalobce poučit o možnosti podat zásahovou žalobu proti postupu žalované dle zákona o policii.

9. Ve zbylé argumentaci žalobce byla kasační stížnosti shledána nedůvodnou.

VI.

Posouzení věci soudem

10. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.).
11. Soud rozhodl ve věci bez nařízení ústního jednání, neboť s takovým postupem vyjádřili oba účastníci řízení výslovný souhlas § 51 odst. 1 s.ř.s.
12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

13. Žaloba není důvodná.
14. První vadou, která byla soudu vytýkána, bylo opomenutí vypořádání námítky žalobce týkající se pochybení žalovaného při doručení rozhodnutí o zajištění ze dne 16. 3. 2024, č. j. KRPC-37413-22/ČJ-2024-020023. V nyní probíhajícím řízení o žalobě je přezkoumáváno rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2024, č. j. CPR-21984-4/ČJ-2024-930310-V227. Soud tedy konstatuje, že není předmětem aktuálně projednávané žaloby, kdy a jak bylo doručováno rozhodnutí o zajištění ze dne 16. 3. 2024, č. j. KRPC-37413-22/ČJ-2024-020023. Proti tomuto rozhodnutí uplatnil žalobce samostatnou žalobu u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který o ní rozsudkem ze dne 15. 4. 2024, č. j. 55 A 4/2024–51 rozhodl tak, že ji zamítl jako nedůvodnou. V rámci svého rozhodnutí se poté s touto námitkou vypořádal tak, že přisvědčil žalobci v tom, že se jednalo o procesní pochybení ze strany správního orgánu při doručování zmiňovaného rozhodnutí o zajištění, nicméně nebylo shledáno natolik závažným, aby způsobilo nezákonnost samotného rozhodnutí. Nutno podotknout, že ze strany KS v ČB bylo současně konstatováno zhojení této procesní vady. Ačkoliv byl tento rozsudek následně zrušen rozhodnutím NSS ze dne 16. 1. 2025, č. j. 3 Azs 91/2024–32, nebyl důvod k jeho zrušení shledán ve výše uvedeném stručném shrnutí argumentace KS v ČB, nýbrž v jiné části odůvodnění rozhodnutí KS v ČB. Z výše uvedených důvodů proto soud neshledal tuto námitku důvodnou.
15. Druhá vada, která byla soudu NSS vytýkána, spočívala v nesplnění poučovací povinnosti žalobce o tom, že se může domáhat ochrany proti zásahu prostřednictvím samostatné zásahové žaloby a současně v nepoučení o tom, kdo je původcem daného konkrétního

zásahu ve smyslu § 83 s. ř. s. NSS shledal důvodnou námitku týkající se marného uplynutí maximální možné doby trvání omezení osobní svobody dle zákona o policii předcházejícího zajištění dle zákona o pobytu cizinců. V tomto směru vyjádřil NSS souhlas se závěrem, že otázka zákonnosti omezení svobody stěžovatele v rámci zajištění dle zákona o policii nemá být řešena v řízení o jeho zajištění dle zákona o pobytu cizinců ani v řízeních navazujících. Daná otázka by správně měla být posouzena v rámci řízení o zásahové žalobě proti tomuto postupu žalované a stěžovatel měl být o tomto postupu řádně poučen. Tímto tedy soud poučuje žalobce, že proti postupu správního orgánu spočívajícím v zajištění žalobce dle ust. § 27 zákona č. 273/2008 Sb., je přípustná žaloba proti zásahu dle § 82 a násl. s.ř.s., přičemž na straně žalované vystupuje PČR, Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje, odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště České Budějovice.

16. V souvislosti s výše uvedenou argumentací odkazuje soud na rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2025, č. j. 10 Azs 99/2024–41. Ve zmíněném rozhodnutí NSS dospěl v případě žaloby proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění, tj. proti rozhodnutí o navazujícím rozhodnutí po rozhodnutí o zajištění (stejně jako je tomu v případě nyní projednávané žaloby proti rozhodnutí o žádosti o propuštění ze zajištění) za stejné žalobní argumentace k odlišnému závěru než senát NSS rozhodující o kasační stížnosti v této věci.
17. Co se týče zbylé žalobní argumentace, odkazuje soud na své předchozí rozhodnutí ze dne 4. 6. 2024, č. j. 33 A 17/2024-34 a navazující rozhodnutí NSS ze dne 23. 1. 2025, č. j. 9 Azs 177/2024-36, kde byly jednak zbylé námitky žalobce již vypořádány a jednak byla správnost úvah a argumentace Krajského soudu v Plzni potvrzena NSS, s výjimkou výše uvedeného. Na základě těchto důvodů se soud znovu nezabýval všemi námitkami žalobce uvedenými v žalobě, nýbrž pouze těmi týkajícími se vad vytykaných ve zrušujícím rozhodnutí NSS.
18. Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je zcela správné, pročez žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (**výrok I.**).

VIII.

Náklady řízení

19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy byl zohledněn celkový úspěch ve věci. Ačkoliv měl žalobce dílčí úspěch ve věci, kdy byl úspěšný v řízení o kasační stížnosti před NSS, v konečném souhrnu to byl právě žalovaný, který měl plný úspěch ve věci, a proto má na náhradu nákladů řízení právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána. (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. března 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně